

kde město K. samo opatřilo a vojenské správě odevzdalo kasárny k účelům ubytovacím, při čemž jest ze zákona stíženo závazkem udržovati kasárny ve stavu způsobilém k užívání.

Závazek tento jest v ustanovení 2. odst. § 35 cit. zák. čl. XXXVI: 1879 stipulován všeobecně, bez jakýchkoli distinkcí, a nečiní zejména rozdílu mezi případy, kdy vojenská správa užívá či neužívá odevzdaného objektu k účelům, pro něž potřeby ubytovací podle zákona jest oprávněna požadovati, nestanově, že závazek udržovati odevzdaný objekt ve stavu způsobilém k užívání stihá opatřitele jen tenkrát a v té míře, jestliže a pokud vojenská správa užívá objektu k účelům, pro něž jí přísluší požadovací právo podle ubytovacího zákona.

Z toho pak jde, že závazek udržovati objekt, odevzdaný vojenské správě k ubytování vojska, stihá toho, kdo objekt opatřil, i tenkrát, jestliže odevzdaného objektu užívá vojenská správa i k jiným účelům ubytovacím, než pro které jí podle zákona přísluší právo požadovací, pokud jen právo vojenské správy používati objektu podle § 5 zák. čl. XXXIX: 1895 nezaniklo.

V souvislosti s tím jest poukázati i na ustanovení 3. odst. § 33 ubytovacího zákona ve znění zák. čl. XXXIX: 1895, podle něhož přísluší vojenské správě právo upotřebiti budovy, které k obývání vojska nepotřebuje, na čas, za který se dává náhrada, k jiným potřebám vojenským nebo ji pronajmouti k jiným veřejnému zdravotnictví a veřejné bezpečnosti se nepříčícím účelům. Zde zákon sám přímo dovoluje vojenské správě v určitých případech použití odevzdaného objektu (kasáren) k jiným účelům, než k ubytování vojska, zejména i budovu pronajmouti, a přece ustanovení 2. odst. § 35 zavazující opatřitele kasáren udržovati je ve stavu způsobilosti k užívání nevzalo na takový případný postup vojenské správy zřetele, a vyslovivši opatřitelův závazek všeobecně, povinnosti zde stipulované ani v takovém případě jej nesprostilo.

Ze všech těchto úvah jde, že skutečnost, že vojenská správa užívá některých místností v kasárnách městem K. k ubytování vojska odevzdaných k jiným účelům, než pro které jest oprávněna požadovati ubytování podle ubytovacích zákonů, nemůže býti uznána za zákonný důvod sprostující město K. závazku udržovati také tyto místnosti ve stavu způsobilém k užívání.

Žal. úřad vycházel z názoru opačného, právně mylného. Bylo proto nař. rozhodnutí, pokud vyhovělo odvolání města K., zrušiti již z tohoto důvodu pro nezákonnost, aniž bylo třeba zkoumati otázku, zda ve všech případech šlo o účely, pro něž vojenské správě požadovací právo nepřísluší, a zda jest nař. rozhodnutí stíženo podstatnou vadou proto, že neoznačuje blíže, o které určité místnosti jde.

Č. 11.352.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: * Státní zaměstnanci, kteří odešli na odpočinek před 31. srpnem 1919, nemají při určení pensijní základny podle § 1 odst. 1 zák. č. 287/1924 Sb. nároku na propočet celkové služební doby podle postupových lhůt zák. č. 541/1919 Sb.

(Nález ze dne 12. června 1934 č. 11.942.)

Prejudikatura: Boh. A 6292/27; srov. Boh. A 6300/27 a 7843/29.

Věc: Josef B. v P. proti ministerstvu financí o odpočivné požitky.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-l byl jako vrchní berní správce v r. 1912 přeložen na trvalý odpočinek a byly mu odpočivné požitky vyměřeny na podkladě posledního služebního platu 3.600 K (VIII/1 h. tř.). Výměrem zem. fin. ředitelství v Praze z 28. října 1921 byly st-li upraveny odpočivné požitky na podkladě zák. č. 99/1921 Sb. rovněž podle pensijní základny VIII/1 h. tř. Dalším výměrem téhož úřadu z 9. března 1925 byly st-li odpočivné požitky od 1. ledna 1925 upraveny podle zák. č. 287/1924 Sb. na podkladě pensijní základny podle služného VIII/1 h. tř. t. j. 10.152 Kč.

Námítkám st-lovým, v nichž se domáhal toho, aby pensijní požitky byly upraveny na podkladě pensijní základny resultující z propočtení celkové služební doby st-lový podle lhůt časového a platového postupu stanovených zákonem č. 541/1919 Sb. ve skupině C, nebylo rozhodnutím zem. fin. ředitelství v Praze ze 16. března 1932 vyhověno v podstatě z toho důvodu, že pro úpravu odpočivných požitků podle zák. č. 287/1924 Sb. mohou býti směrodatny toliko aktivní požitky služební oné hodn. třídy a platového stupně, jichž ten který úředník posléze za své činné služby dosáhl ovšem ve výši, kterou stanovil pro požitky této hodn. třídy a platového stupně zákon platný dne 1. ledna 1925, t. j. zák. č. 394/1922 Sb. Poukaz st-lův na náhl. Boh. A 9358/31 neshledalo zem. fin. ředitelství případným z důvodu, že náleznost ten se omezuje pouze na otázku započitatelnosti přídavku podle § 2 odst. 3 zák. č. 251/1922 Sb. do pensijní základny při úpravě pense učitelské podle zák. č. 287/1924 Sb., při čemž nss neporušuje názor, který vyslovil v judikatuře (srovn. Boh. A 7070/28, 8824/30, 6292/27 a 6300/27), kde argumentuje, že zák. č. 287/24 Sb. upravuje podle výslovného ustanovení § 1 odpočivné požitky zaměstnanců tam označených, jejichž činná služba skončila před 1. lednem 1925, tedy těch, kteří toho dne vůbec neměli aktivních požitků služebních, a nelze tedy slovům zákona »upraví se podle pensijních základen vyplývajících z aktivních požitků služebních platných dne 1. ledna 1925«, rozuměti jinak, než že pro odpočivné požitky podle tohoto zák. je směrodatná pensijní základna vyplývajících z požitků, jež měl ten který úředník již za činné služby podle hodnostní třídy a platového stupně, jichž dosáhl posléze v činné službě, jenže na místě ve výši, jakou měly tyto požitky dříve, ve výši v jaké ji stanovily normy platné 1. ledna 1925.

Další odvolání st-lovo bylo zamítnuto nař. rozhodnutím z důvodů rozhodnutí zem. fin. ředitelství. Současně bylo st-li u vyřízení jeho žádosti ze 6. října 1930 za přiznání přídavku z milosti k odpočivným platům sděleno, že žal. úřad nemůže žádost tuto doporučiti vládě k příznivému rozhodnutí.

O stížnosti uvažoval nss následovně:

Na sporu jest otázka, zda st-l, jenž odešel na odpočinek před 1. zářím 1919 a jemuž v roce 1912 byly odpočivné požitky vyměřeny na podkladě posledního aktivního platu VIII/1 hodn. tř., má nárok na úpravu odpočivných požitků podle požitků VIII. hodn. třídy 1. stupně platového

ve výměře platné v den 1. ledna 1925, t. j. podle sazeb zák. č. 394/1922 Sb., jak míní žal. úřad, či zda st-l má nárok, aby pensijní požitky st-lovy byly určeny podle aktivních požitků, jichž by byl dosáhl, kdyby byl býval dne 1. ledna 1925 ještě v činné službě, na základě kratších postupových lhůt zák. č. 541/1919 Sb. a na základě propočtení služební doby, jak tvrdí st-l.

Zákon č. 287/24 Sb. v § 1 odst. 1 stanoví, že odpočivné požitky státních úředníků, jejichž činná služba skončila před 1. lednem 1925, upraví se podle pensijních základů vyplývajících z aktivních požitků služebních platných dne 1. ledna 1925. Podle vlastního smyslu slov v jejich spojitosti nemůže předpis § 1 odst. 1 zák. č. 287/1924 Sb. mít jiný smysl, nežli, že pensijní základny mají býti určeny podle služebních požitků platných dne 1. ledna 1925, t. j. na místo sazeb platů té které hodn. třídy a platového stupně platných před 1. lednem 1925 položit jest sazby platné v den 1. ledna 1925.

Názor ten vyslovil nss již v nál. Boh. A 6300/27. I v dalším nál. Boh. A 7843/29 dospěl nss k právnímu názoru, že při úpravě odpočivných požitků podle § 1 zák. č. 287/1924 Sb. vycházeti jest z fiktivních požitků, resp. z fiktivní pensijní základny, která by vyplývala pro státního zaměstnance, kdyby se skutkový stav, směrodatný pro určení jeho posledních aktivních požitků, promítnul do zákonné úpravy platné dne 1. ledna 1925.

Rovněž v nál. Boh. A 6292/27 vyslovil nss právní názor, že pro zhodnocení celkové služební doby podle zásad zák. č. 222/1920 Sb. a vl. nař. č. 666/1920 Sb. při určení pensijní základny podle § 1 zák. č. 287/1924 Sb. není v zák. č. 287/1924 Sb. nejmenší opory.

Na názorech těchto trvá nss i v případě st-lově a nemohl od nich ustoupiti ani na námitky stížnosti, poukazující na úmysl zákonodárcův, upravit odpočivné požitky tak, jak míní st-l. V té příčině nss, přihlédnuv k vývoji zákonodárství o odpočivných požitcích státních zaměstnanců v kritické době, shledal následující:

Podle odstavce 2 § 1 zák. č. 287/1924 Sb. se odpočivné požitky zaměstnanců v odst. 1 tohoto paragrafu uvedených, kteří za činné služby nepodléhali ustanovením zák. č. 541/1919 Sb. nebo zák. č. 394/1922 Sb., upraví podle tohoto zákona jen pod tou podmínkou, že byly jejich základní odpočivné požitky upraveny podle zák. č. 99/1921 Sb. Toto ustanovení odst. 2 § 1 zák. č. 287/1924 Sb. má zřejmě svoje odůvodnění v tom, že odpočivné požitky, stanovené podle pensijních základů platných před 1. zářím 1919, musily býti nejprve uvedeny na platové schéma zavedené zákonem č. 541/1919 Sb., a to, jak předpisuje čl. I § 1 odst. 1—3 zák. č. 99/1921 Sb. tak, že sluší je vyměřiti beze změny dosavadní procentní sazby na základě aktivních požitků, které podle stupnic zákonem č. 541/1919 Sb. zavedených odpovídají aktivním požitkům, jež byly rozhodny pro výměru dosavadních požitků odpočivných.

Nějaké propočtení celkové služební doby podle kratších postupových lhůt, zavedených zákonem č. 541/1919 Sb., zákon č. 541/1919 Sb. ani zákon č. 99/1921 Sb. nezná, a to ani pro aktivní státní zaměstnance, ježto státní úředníky převádí do nových platů zásadně do téže hodnotní třídy a téhož platového stupně, kterých dosáhli před účinností tohoto

zákona. I když ustanovení toto bylo změněno zákonem č. 25/1920 Sb., přece i v tomto zákoně stanovena byla zásada, že státní úředníci, na něž se vztahují ustanovení zákona č. 541/1919 Sb. a kteří byli před účinností jeho ve svůj úřad dosazeni, mají být přeřaděni do platových stupňů téže hodnostní třídy, jejíž požitky měli v den účinnosti tohoto zákona. Výjimky stanoveny byly v čl. I § 1 odst. 2 a násl. zák. č. 25/1920 Sb., ale ani ty nezavádějí propočtení celkové služební doby, nýbrž zhodnocují jen služební dobu, ztrávenou v dosavadní hodn. třídě. Nemůže tedy ani důvodová zpráva státně zřízeného výboru k zák. č. 541/1919 Sb. (tisk 1661), již se dovolává st-l, míti smysl, jaký jí přikládá st-l, t. j. nemůže ukládati propočtení celkové služební doby, ježto by vyslovovala zásadu, která v zákoně samém, t. j. v zákoně č. 541/1919 Sb., nedošla výrazu.

Propočtení celkové služební doby podle lhůt časového a platového postupu, zavedených zákonem č. 541/1919 Sb., upraveno bylo teprve zákonem č. 222/1920 Sb. a vl. nař. č. 666/1920 Sb., kteréžto předpisy učinily účastnými výhody propočtení služební doby s účinkem od 1. ledna 1921 ze zaměstnanců, kteří v době, kdy zákon byl vyhlášen (17. dubna 1920), byli již na odpočinku, toliko ony státní zaměstnance, kteří od 31. srpna 1919 byli dáni do výslužby (§ 6 odst. 2).

Nemůže tedy st-l ani z tohoto ustanovení pro sebe nic dovozovati, ježto byl dán na odpočinek již v r. 1912. Z ustanovení toho nemůže také st-l nic dovozovati pro výklad § 1 zák. č. 287/1924 Sb., ježto měla-li pro státní zaměstnance od 1. září 1919 pensionované platiti ustanovení zák. č. 222/1920 Sb., jenž nabyl účinnosti teprve později, musilo ustanovení takové býti výslovně pojato do zákona samého (§ 6 odst. 2 zák. č. 222/1920 Sb.), kdežto zákon č. 287/1924 Sb. žádného takového výslovného ustanovení nemá.

Že názor svrchu uvedený je správný, plyne konečně i ze zák. č. 80/1928 Sb., jenž státním úředníkům ve výslužbě, kteří nebyli účastni propočtení služební doby podle zák. č. 222/1920 Sb., resp. podle předpisů na základě něho vydaných, teprve zvyšuje odpočivné požitky o zvláštní příplatek. Názor ten potvrzuje ostatně i důvodová zpráva výboru sociálně politického a rozpočtového (tisk 5019 I. voleb. období, 10 zasedání poslanecké sněmovny Národního shromáždění), v němž výslovně se uvádí, že výhoda propočítání let nemohla býti v žádné formě přiznána pensistům daným do výslužby před 1. lednem 1921.

Nálezu Boh. A 9358/31 se stížnost nemůže případně dovolávati, ježto nález tento jedná jen o přiznání osobního přídavku ročních 1.500 Kč ve smyslu zák. č. 251/1922 Sb. a pojetí jeho do pensijní základny, tedy o přiznání jedné složky pensijní základny, která teprve po odchodu tehdejšího st-le na trvalý odpočinek byla zákonem stanovena.

Č. 11.353.

Vodní právo. — Elektrisace. — Živnostenské právo: Vzájemný poměr mezi konsensem vodoprávním, živnostensko-právním a stavebním a povolením podle zák. elektrisačního.

(Nález ze dne 13. června 1934 č. 11.848.)